

Marek 1,21-28. Salvátor 16.22025 Eliška Geislerová

Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel (Ježíš) do synagogy a učil. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci.

V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“

Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“

Nečistý duch jím zalomcoval a s velikým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: „Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“ A pověst o něm se rychle roznesla všude po celé galilejské krajině.

Sledujete úplňky a řídíte se podle nich? Není to moc ezo a okultismus? Ve středu byl předposlední zimní úplňk a poslední zimní úplňk nastane 14. března. Když máme ten text o posedlém, dočetla jsem se na nějakých stránkách “paranormální jevy”, že “úplňk dává ... démonům prostor na to aby mohli .. vzít na sebe podobu ať už mrtvého či živého....Démoni se živí energií úplňku do té doby než úplňk skončí....Démoni úplňk používají i jako něco jako teleport.” To je, co? Ale proč zmiňují úplňk... Víte, že se podle úplňku orientuje církev po celém světě? Největší křesťanské svátky, Velikonoce, jsou řízené lunárním kalendářem. Velikonoce totiž slavíme po židovském způsobu odpočtu, první neděle po prvním jarním úplňku.

Do jara daleko, únor bílý, pole sílí, všude zima všude mráz, tma a člověk si říká, kdy už? Kdy už bude trochu zeleně s tepla? Pokud trpíte sezónním blues a v té tmě a zimě vás přepadají různí démoni, na to je dobrá orientace v čase a na to nám liturgický kalendář říká, že je takzvaná neděle Devítíku. Co to znamená? Začíná odpočet. Za devět neděl bude první jarní úplňk a tedy Velikonoce, respektive trochu okousaných 70 dní. Počítá se to jako odraz sedmdesáti let Izraele v Babylonském zajetí. I to lidu božimu připadalo nekonečné, ale jednou skončilo. Ve starověku se v tomto období posledních zimních úplňků slavily bakchanálie, odtud máme všemožné bujaré plesy, pitky a hospodské veselí a jako odpověď na to vyhlásila církev, že raději, než se odevzdávat bujarým pitkám přes zimu, je třeba se usebrat ve zbožném klidu. A začít se pomalu na ten půst připravovat. Za tři týdny bude popeleční středa a začne nám postní období. Ale do té doby? Tři týdny do postu? Co s nimi?

Bude zima. Bude ještě alespoň tři týdny chlad a tma, tedy doufejme... Zima je potřeba. Zimu nelze přeskočit. Zimu potřebuje naše příroda, potřebují ji stromy, aby bylo, co jíst. Příroda teď spí. Odpočívá. Regeneruje. Má svůj sabat. A svým odpočinkem chválí Boha. Kdyby nebyla dostatečná zima a tma, kdyby vylezly teploty a slunce, stromy by se též začaly probouzet, kdyby nasadily květy nyní, bylo by s nimi i s námi ouvej. I stromy mají svůj sabat a díky němu máme my ovoce. Protože všechno má svůj čas.

Otázku času řeší i evangelista Marek. Když přijde Ježíš v evangeliu na scénu, hned zde na začátku, je zahalen tajemstvím, tzv. mesiášským tajemstvím. Nikdo z lidí, kdo

Ježíše potkává, neví, že je tu víc než jen obyčejný chlápek z Nazareta. Ovšem evangelista Marek počítá nějak s duchovním světem, kde se ví, že Ježíš je na zemi jako taková princezna se zlatou hvězdou na čele schovaná v myším kožíšku. A tu hvězdu ti neviditelní duchové a démoni vidí a mají z ní strach a chtějí ji sabotovat, potřebují z Ježíše udělat okamžitě influencera a superstar, aby nedošel ke svému úkolu. Chtějí probudit strom dřívě, než je čas, aby nasadil květy a ty, aby zmrzly. Až v osmé kapitole Markova evangelia se lidem může prozradit, že Ježíš je Syn Boží, ale smí se to prozradit jen ruku v ruce se zvěstí o kříži. Jiná korunovace než trny se nepřijímá.

A jak je to s těmi démony, prosím vás? Ježíš v Markově evangeliu vymítá démony velmi často - je to jedna z jeho nejčastějších služeb vedle uzdravování a vyučování. Ježíš vysvobozuje zajaté. Tedy když to řeknu, Ježíš na démony věří. Marek na démony věří. Věříme na démony my? Co nám text o vyhnání démona z posledého v synagoze říká tady a teď? A kolik démonů jsme potkali my? Za úplňku? (huu)

Zvláště poté, co, můj oblíbený, existenciální teolog Rudolf Bultmann přišel se svým programem demytologizace, je někdy odvážné mluvit o démonech v dnešním světě. Bultmann vykládal bibli pro moderního člověka. V moderním světě přece žádní démoni nejsou, chceme-li jít k jádru Ježíšovy zvěsti pro nás dnes, je třeba Ježíše očistit od náboženského mytologického balastu a vykresat z evangelií čistého Ježíše, který mluví k naší existenci ve světě, kde se s démony nesetkáváme. Je třeba v té mytologii najít relevantního Ježíše. Jenže my už jsme dávno za modernou.

Ježíš na démony věřil, Marek na ně věřil a upřímně, já na ně také věřím. Pravda, už ne takovým způsobem jako ve svém fundamentalistickém horlivém mládí, ale přece. Věřím, že jistí démoni jsou, že dokáží lidi ovládat, pohlit, strašit, posednout a nejen o úplňku. Ve vyznání víry nemáme víru ani “na démony” a už vůbec ne “v démony”, ale vyznáváme, že Ježíš sestoupil do pekel. Vyznáváme víru nikoli v démony a na démony, ale vyznáváme víru v Boha většího a silnějšího než mocnosti zla. Zlí duchové mohou člověkem zabloumat, mohou námi zmítat, mohou nás pohlit, otrávit naši mysl, takže pak nám z úst lezou výroky, za něž se stydíme a nekončí to u výroků. A to čteme v evangeliu. Je to nějaká síla, něco nehmatatelného, něco silnějšího než je člověk. Zvláště v Markově evangeliu je to nějaký mrak který člověka obklopí a člověk pak dělá věci, které nechtěl je ve víru síly. Tato síla je silnější než člověk, ale není silnější než Bůh a když Ježíš takovou pijavici najde, vždy od ní vysvobozuje.

Co si z té popisované situace dva tisíce let staré máme odnést do svého života my? Následující: “Už se to blíží, ale ještě není ten správný, plný čas žně. Už to někde pučí, někde to pomalu začíná číhat, to vykoupení, to Boží království a s ním i jeho spása - ale ještě má chvílku zůstat skryté, musíme si počkat. Můžeme namítnout: Ale vždyť Ježíš tu přece vystupuje sám na veřejnost se svým kázáním - tak jaképak

skrývání? A konec konců, vždyť ten démon v tom posedlém říká pravdu! Vždyť on dokonce káže Krista svatého Božího v synagoze. Kristus přece káže, že se přiblížilo království boží, tak proč o tom mlčet? Proč? Protože ještě nedozrál čas. Ještě musí být chvilka zima, než přijde jaro.

Chyba této konkrétní zlé duchovní pijavice byla v tom, že chtěla sabotovat Boží plán záchrany předčasným prozrazením věcí, které měly zůstat ještě skryté. Některé věci je démonické probouzet dříve, než přijde jejich čas. Je démonické probouzet předčasně stromy, které spí při svém sabatu a teprve čekají na svůj den. Některé věci potřebují svůj čas a kdyby ten čas někdo chtěl zkrátit či přeskočit, nadělal by víc škody než užitku. Některé věci je třeba nechat dozrát a některé věci je třeba vydržet a protřpět, než zase vyjde nový den. A někdy je člověk slabší než vlastní dobrá vůle a někdy se stane obětí sil, které nedokázal ovládnout.

Ježíš nedémonizuje toho posledního. Nikdy. Ježíš velmi pečlivě rozděluje mezi člověkem a jeho pijavicí zla, která se na něj přisála. Ježíš, lékař, zachránce, takové pokousané lidi přitahuje a vysvobozuje. Bez nějakého plísňení. Bez posměchu. Ježíš uzdravuje. Uzdravuje i od toho, na co jsme my lidé sami krátkí, od toho, co je silnější než člověk, od toho ošklivého, co nás přemáhá ačkoli jsme se bránili. A to už dávno není žádná mytologie.

A jestliže to temno pro vás trvá tak dlouho jako zima, podívejte se na stromy a keře. Zastavte se u některého z nich a prohlédněte si pečlivě holé větve. Něco na nich uvidíte, závdavek. A když se k tomu stromu či keři vrátíte za týden, bude ten závdavek větší navzdory zimě a tmě. Pupeny. Je to jejich zvěst o tom, že přijdou delší dny, a teplejší dny, že tohle není konec světa ani konec života, že tady se to nezastaví, že tohle je normální a dočasné a že to přejde, jen tím musíme projít a žádný démon nezpůsobí, že bychom tu lhůtu mohli nějak jakkoliv zkrátit.

Lámou se časy ještě když to nikdo neví a nečeká. Uprostřed dlouhých nocí, Uprostřed krátkých dní, Uprostřed zimy - Přichází zpráva o tom, že už je na cestě něco nového. Zpráva přichází předčasně z úst démona, který chce prozradit víc, než na co je čas, aby sabotoval boží plán záchrany. Ale to, co Bůh slíbil, se splní v čas k tomu určený. Nakonec to přijde, to jaro, to slunce, ten život. Vždyť my už patříme světlu, my patříme novému životu, my už jsme vysvobozeni, jen si musíme trochu počkat. Tak čekej na Pána, neboj se věř. Amen

Bohoslužby 16.2. (Eliška Geislerová)

Scházíme se zde Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Milost vám a pokoj. Vítejte na dnešních bohoslužbách. Dnes slavíme neděli septuagessimae neboli neděli Devítíku. Jsme propojeni, zakotveni, povoláni a svoláni dohromady ke společné oslavě našeho Boha. Nejsme tu náhodou, nejsme tu sami, nejsme ani cizí, jsme součástí, střípkem mozaiky rodiny božích dětí.

Píseň 393,1

Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám. Vlej do duše svého služebníka radost, k tobě, Panovníku, pozvedám svou duši, neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný. Celým srdcem, Panovníku, Bože můj, ti budu vzdávat chválu, tvoje jméno věčně oslavovat, vždyť tvé velké milosrdenství je se mnou; z nejhlubšího podsvětí jsi vytrhl mou duši. Amen. (Ž 86,3-5,12.13)

PÍSEŇ 315 nás zavolal jsi, Pane

MODLITBA Chválíme tě, náš Pane a Bože, že smíme slyšet tvůj hlas: voláš nás z temnoty noci k novému dni, ze shonu a dřiny k odpočinku, z beznaděje k dobré budoucnosti; voláš nás, když na modlitbách tvůj hlas čekáme, i tehdy, když nečekáme. Děkujeme, že o nás víš, že nás znáš a přesto o nás stojíš. Děkujeme, že jsi nás povolal a svolal a pozval, abychom dnes spolu mohli být u tvých nohou, ve tvé přítomnosti. Prosíme občerstvej nás v naší únavě. Vlěvej světlo do našich temnot. Nepřestávej posilovat. Pane Bože, máme starost o budoucnost svou i o budoucnost světa. Prosíme, dej nám vidět to, co máme řešit právě dnes. Ty jsi Pán nade vším. Ty budeš mít poslední slovo nad naším životem i nad celým světem. Do tvých rukou se svěřujeme nyní i vždy. Zde nás máš.

Pane přijď. Amen

ČTENÍ KAZATEL 3,1-11

PÍSEŇ 328 oči jsi mi dal

Mk 1,21-28 a kázání

PÍSEŇ 324 srdce mé jáás

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA A MODLITBA PÁNĚ

Každou prosbu zakončíme společným pane smiluj se Za ty, kdo trpí zimou a chladem na ulici. // Za ty kdo trpí zimou a chladem v srdci // Za ty, kdo jsou osedláni a napadeni zlými silami // Za ty, kdo jsou sabotováni // Za ty, kdo trpí sezónní depresí // Za ty, kdo nevidí naději // Za Ukrajinu, aby démon nevítežil, aby byli vysvobozeni od mocností zla, aby se proti nim přestaly spolčovat mocnosti světa, aby je Bůh ochraňoval a co nejrychleji zachránil. // Aby nám Bůh dal odvahu hlásat a žít pravdu v době, kdy to stále ještě lze činit svobodně // Aby Bůh dal politikům moudrost a citlivé svědomí, aby nebyli loutkami zlých sil. // Za ty, kdo prochází těžkým obdobím a čeká je ještě mnoho dní bolesti, než si boudou moci odpočinout. // Za nás, aby přišlo naše vykoupení jako očekáváme i to jaro.. // Tiché modlitby

Otče náš

POSLÁNÍ 1 Jan, 4:1-4

1 Milování, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. 2 Podle toho poznáte Ducha Božího: Každé vnuknutí, které vede k vyznání, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha; 3 každé vnuknutí, které nevede k vyznání Ježíše, z Boha není. Naopak, je to duch antikristův, o němž jste slyšeli, že přijde, a který již nyní je na světě.

4 Vy však jste z Boha, děti, a zvítězili jste nad falešnými proroky, protože ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě.

POŽEHNÁNÍ

PÍSEŇ 595 I HVĚZDY A SLUNCE